

Kus za Třeboradicemi, pod jejichž teplárenským komínem se odehrály první ročníky FOLKominu, jeden a půl kilometru za hraniční tabulí s nápisem Hlavní město Praha, leží obec Veleň. Je to maličká víska. Jejími atributy jsou jen tři hospody, obecná

Jarda Heavy Budil nyní....

foto: Jiří Kyncl ©

škola a kostelík bez hřbitova. Dost možná by nikdy nevstoupila do dějin umění, kdyby se zde nenarodil 10. září 1955 vynikající český hudební skladatel, písňový textař a skvělý muzikus **Jaroslav Budil**

, táta akvariijních rybiček a mistr klempířský. Možná by se Veleň ani tak nedostala na stránky, na kterých se píše historie (na stránky FOLKtimu), kdyby se zmíněný největší z velikánů veleňských (podle toho do jaké míry napřímen, měří 119,8 - 174,6 cm) nerozhodnul uspořádat 3. září 2005 ve své rodné usedlosti, u příležitosti blížícího se poločasu svého života, nultý ročník přátelského setkání

Písničky na dvorku

.

Publikum tohoto open air music festivalu tvořili Budilovi příbuzní, rodáci, krajané a kamarádi z hudební i nehudební oblasti. Nejvýznamnější přítomnou V.I.P. celebritou z Veleně byla ředitelka místní školy, zatímco pan starosta se Jaroslavu Budilovi omluvil, že jde taky pít, ale s hasiči? Vystupujícími byli Budilovi krajané a kamarádi z hudební oblasti. Jejich průměrný věk se pohyboval těsně okolo padesátky a byli to ti, kteří se jedinečně zhostili i náročné role diváků.

Jako první na beton dvorku, zkrášleného nespočetným množstvím květináčů, misek, truhlíků a roztodivných dalších nádob s pestrobarevně kvetoucí okrasnou květenou, nastoupil k mikrofonu člen skupiny Panelákoví fotři, písničkář **Zdeněk Widlák**. (S dvojitým W jeho jméno píšeme od doby, kdy byl obnažen jako Richard Wágner pětistrunného banja.) Se šestistrunnou kytarou přednesl celou kytici převážně veselých blahopřejných písní, z nichž poslední byla věnována, jak jinak, než našemu hostiteli a oslavenci Jardovi Budilovi.

Po Zdeňkově úspěšném bloku nastoupila na scénu **Městská** (soubor proměnlivého složení,

který více méně nevystupuje od svého založení v roce 1977; za svůj největší úspěch považuje veřejné vyloučení ze základního kola Porty v roce 1986), tentokrát ve složení: oslavenec Jaroslav Heavy Budil, člen skupiny Panelákoví fotři, Jiří Šámal, bývalý člen skupiny Panelákoví fotři a Michal Knébl, člen skupiny Panelákoví fotři, který Šámala nahradil. V repertoáru Městské z Budilovy autorské (klempířské) dílny publikum nejvíce zaujala píseň

Starý chlapi

. Jedná se o uměleckou oponenturu skladbě skupiny The Plastic People of the Universe Mladý holky. Podobně jako u Plastiků se zde jako text opakuje pouze název písně, avšak její dopad u posluchačů(-ček) je naprosto opačný, než u díla, kterému Budil oponuje. Je to jediná píseň celého odpoledne, jejímuž textu jsem porozuměl do nejmenších detailů. Považuji ji za to nejlepší, co na Písničkách na dvorku 2005 zaznělo.

Třetím vystupujícím byl opět panelákový fotr, písničkář **Michal Knébl**, jako obvykle vyzbrojen bicími, kytarou, foukací harmonikou a houslemi. Na tyto nástroje mu stačily, jako obvykle, dvě ruce, jedny plíce a jedna brada, jako držák na posledně jmenovaný nástroj. Samozřejmě, že tento skromný nástrojový park doprovázela, jako obvykle, imaginární jazztrubka. Hrál bejkárny k potrhání a, jako obvykle, lidi hodně pobavil. Dalo by se tedy říci, že vystoupení nikterak nevybočovalo z Knéblova standardu, nebýt toho, že závěrečnou píseň

Když si naše mladá úča přehodila pod katedrou nohu přes nohu

věnoval veleňskému pedagogickému sboru. Pani ředitelka i podřízená učitelka byly velmi rozradostněny!

Další vystupující kapela byla do jisté míry zlomem: v **Šuplíku** mají, co do obsazení, Panelákoví fotři toliko padesátiprocentní podíl! Repertoár ovšem tvoří drtivou většinou písně panelákového fotra Zdeňka Widláka. Jedinou výjimku složil kapelník Panelákových fotrů Jiří Kyncl? U několika Widlákových písniček jsem se nemohl ubránit dojmu, že by mohly být opravdovými hitovkami, kdyby se jich ujal zručný aranžér a renomovanější interpret. Nechme se překvapit, jak se Zdeněk s tímto námětem

...a v roce 1987

foto: Jiří Kyncl ©

vyrovná.

Napsal uživatel Cimbura
Středa, 07 Zář 2005 04:00

Naprostý zvrat programu nastal, když na beton, který znamená Veleň, nastoupil prezent Jaroslavu Budilovi. Byl to jediný umělec, který vystupoval bez účasti Panelákových fotrů! (Pomineme-li, že ho, jako nadílku Jardovi, na zapřenou pozval Knébl.) yl to písničkář **Jarda Urbánek**

z Duchcova, kterému tohoto léta škodí moje psaní nejméně potřetí. Proto jen krátce: po sérii známých, po zásluze úspěšných písní následovala jedna speciálně pro oslavence, při které Urbánkovi asistovala housličkami a zpěvem jeho žena Eva. Na závěr tohoto vystoupení oslavenec Jarda Budil, za doprovodu houslí a kytary manželů Urbánkových, prošel při tanci náručemi četných přítomných dam, včetně ředitelky místní školy. Tančil se Budilův veleňský šlapák.

Jako poslední číslo programu nastoupili na scénu panelákový fotr Michal Knébl, panelákový fotr Zdeněk Widlák, panelákový fotr Jirka Kyncl a panelákový fotr Jarda Heavy Budil, tj. všichni jsou členové skupiny **Panelákoví fotři**, aby přednesli voničku písní z repertoáru skupiny Panelákoví fotři. Kdo by to byl čekal! Že to nebyla jen vonička, ale pukét jak kráva velikej, není jen produktem jejich pevné a nezvratné vůle, anóbrž i zásluhou zájmu a odezvy v hledišti. Říci, že Panelákoví fotři byli třešničkou na dortu by bylo projevem zneuznání: Panelákoví fotři bylo dortem pod třešničkou, hromem v polici a melounem na dortu!

Bylo to krásné, pohodové odpoledne a podvečer a je úžasné, že, vedle okolo čtyř desítek diváků, dámského hostícího a zkrášlovacího spolku Vladky Budilové a skvělého zvukaře Vlasty Holuba (svým aparátem zprostředkoval takřka klubový poslech pod širým nebem), na to stačilo jen osm mužů, multiinstrumentalistů, převážně v pokročilém středním věku, a jedna hlava rodiny s houslemi. Vůbec se nedivím paní domu Vladce Budilové, že na závěr, se slzou dojetí v oku, slíbila, že se při písničkách na jejich dvorku příští rok sejdem zase? Jsem moc rád, že jsem u toho všeho mohl být?

P.S.: Nadšená ředitelka veleňské školy se nechala slyšet, že těch zhruba třicet židlí, které zůstaly volné, nebude pro diváky, které příští rok přivede, stačit. Na veleňské Písničky na dvorku 2006 tedy rozhodně ano! Ale pouze s vlastní židlí, nepřivede-li vás pí.ředitelka. A možná i tak.